

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

כי הפרני בארץ עניי

עריבים זה לזה, ע"י שיורד ועומד בנסיון הוא מעלה את חלקי הקדושה של חבריו שנפלו לתוך הקליפות. וכמו שאמרו חז"ל יחיד שעשה תשובה מוחלים לו ולכל העולם".

כלומר גם אם זכה האדם להשתלם בעצמו, עדיין אי אפשר לו לשבת בשלוה, עליו להמשיך ולעמול להעלות ולהשלים את קומת השכינה אשר הוא חלק בלתי נפרד ממנה, ומכל שכן כשאנחנו זקוקים עדיין להעלות ולהשלים את חלקנו:

"ועל דרך זה מבואר בספרים הויכוח בין יוסף הצדיק ליעקב אבינו ע"ה בעת שרצה לברך את אפרים ומנשה. כי כאשר ראה יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים וידע בענינו וגו' ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי מנשה הבכור שים ימינך על ראשו. 'מנשה' הוא מלשון שכחה כמו שנאמר "כי נשני אלקים את כל עמלי" - כי יוסף היה סבור שאי אפשר לעסוק בעבודת השי"ת רק כאשר האדם שוכח מקודם את כל הצער והעמל דהאי עמלא ועובר את השי"ת מתוך הרהבת הדעת ומוחזין דגדלות. גם דעתו של יעקב אבינו היתה לכתחילה שאפשר לעבוד את השי"ת מתוך מנוחה ושלוה, כמו שכתוב "ישב יעקב בארץ מגורי אביו" ועל זה פירש רש"י "ביקש יעקב לישב בשלוה

- קפץ עליו רוגזו של יוסף, ואז הבין שרצון הבורא יתברך הוא לעבודו באמונה ובטחון בשלמות גם כאשר החושך מקיף את האדם מכל צד, ואז דייקא להרבך בהקב"ה בבחי' "אחותי ולא ארפגו" בלי להרהר אחר מידותיו ית' ולקבל את היסורים באהבה. ולכן הקדים יעקב אבינו את אפרים לפני מנשה - ורימו עיניו זה בפסוק "כי הפרני אלקים בארץ עניי" כלומר שצריך לחפש את ההרחבה והפרינו גם בתוך הצער, בבחי' "בצר הרחבת ליי" (אוס"מ ח"ג רלו).

שלוה היא אמנם דבר נפלא, אך מקומה בדירת הקבע של העתיד; יד להם לצדיקים מה שמתקן להם לעולם הבא (רש"י, ריש פר' וישב). כאן בספינה הארעית נמצאים אנו בחיפוש תמידי אחר אוצרותינו האבודים... בהצלחה!

חיים עסוק היה לסדר ולטפח את חדרו, הוא אינו מסוגל לחיות בחדר שצבע קירותיו קודר כל כך, שגגו מלא עובש, שחלונותיו מאובקים...

ובאותו זמן שחיים עסוק עד למעלה ראש בנסיון לסדר לעצמו את החיים. צולל לו אפרים הלוח ושוב לתוככי האוקיינוס הגדול, וכשהוא עולה מן המים לא תמיד מצליח הוא להגיע עד לחדרו, במצב הגרוע מוצאים אותו ישן שנת ישרים על הסיפון, תחת לכיפת השמים, ובמצב הטוב יותר נופל הוא שדוד על המדרגות המובילות לקיתונו בבטן האוניה.

וכשחיים שואל ומעלה תמיהות, איך אפשר לחיות בצורה שכזו? - אינו מנסה לענות במילים, אלא פשוט תופס אותו בארועותיו כבשני צבתות, ועל אתר משליך אף אותו אל תוככי האוקיינוס הסוער...

וכאן, בתוך הסערה, גוברים קולות המים האדירים על צעקותיו ומחאותיו של חיים המבוהל וסוחפים אותו אחר כבוד אל מצולותם...

רק ברגע האחרון נזכר האומלל בבלון האויר המחובר אל גבו... ובעוד הוא מנסה לחלץ את עצמו מן הסבך, לחתור חזרה לחדרו הרגוע והשלו, קולט הוא באווית עינו את אפרים הצמוד לקרקעית הים, בידיו שלל אוצרות שנשרו אי פעם מספינות שטבעו בלב ים...

"במסכת שבת מובא מעשה מהגוי שבא להתגייר אצל שמאי והלל. כאשר בא אצל שמאי אמר לו גייני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת. ודחפו שמאי באמת הבנין שבידו. כלומר, הגוי רצה להתגייר באופן כזה שלא יהיו לו עליות וירידות, על רגל אחת ללא שינויים בנפש. לכן נאמר שדחפו באמת הבנין שבידו, בא לרמוז בזה שיבין העולם אינו כן, כי העולם הזה הוא בחי' "שלא כסדר" מלא בשינויים, עליות וירידות ולא יתכן לעבור את העולם באופן חלק, על רגל אחת. ואילו כאשר בא אל הלל באותה טענה שהוא רוצה לחיות בלי ירידות ורק בתנאי זה הוא מוכן להתגייר - אמר לו הלל: מאן דעלך סניא לחברך לא תעביד, כלומר, כשם שאתה זכית לעלות בכוח ירדותיהם של אחרים, שעמדו בשעת נסיון והעלו את נשמתך ממצולות, כן עליך להיות מוכן לרדת לטובת חבריך, כי כל ישראל

• שאלה • הייתי אברך כולל, וע"י שסייעתי כמ"פ לחבריי בעניני רפואה, נתגלגל שנעשיתי עסקן רפואי הטרוד ברוב שעות היום ונד מעיר לעיר וממדינה למדינה. ונפשי בשאלתי איך אוכל לחוש קרבת ה' כבעבר שישבתי על התורה ועל העבודה?

תשובה: תחזיק אצלך איזה ספר קודש בתדירות ותלמד בו בכל רגע פנוי, ובזה תהיה מחובר לתורה ותחזור בע"ה להרגיש בקרבת ה'.

• שאלה • איך זוכים להרגיש קדושת שבת?

תשובה: תלמד ספרים הק' העוסקים בקדושת שבת, כמו הספר הק' "באר מים חיים", ואף אם אינך מרגיש חיבור לדברים הנאמרים שם, עצם הלימוד יגרום לך לאט לאט שיכנס בלבך נועם קדושת שבת.

• שאלה • לבי נוקפי לאחר פטירת אמי ע"ה, שמא בעיטי נגרמה מיתתה ה"י, ולבי בל עמי?

תשובה: ההתעסקות בעבר אינה מביאה שום תועלת, עליך לומר לפני השי"ת 'אם אכן אני אשם בזה תסלח ותמחול לי, ומעתה שוב אין לי לחשוב על העבר, זה לא קשור אליך כלל וכלל.

• שאלה • מה חשוב יותר לימוד בקיאות או עיון?

תשובה: מובא מהאריז"ל שמי שמסוגל לעיון ראוי לו שיקבע איזה זמן ביום ללימוד העיון, וכבר מבואר בספה"ק שלימוד העיון משבר הקלי.

להכלל בשלשלת התורה הקדושה

מתוך שיחה לבחורי ישיבת שטערנוביל - יט כסלו תשפ"ו

עכ"פ יש לנו להיות משלשלת הקדושה לקבל את התורה מהדור הקודם ולהעבירו בשמחה רבה לדור החדש, הן התורה והן האמונה הקדושה בהשגחה פרטית. ועי"ז יש לכם את השכר של כל ישראל.

חזקו ואמצו, שתזכו לבנים נכדים ונינים, תהיו עשירים ברוחניות ובגשמיות, שישו ושמחו בשמחת התורה, תהיו תמיד מאושרים לעולמי עד ולנצח נצחים.

בחור מרגיש שיש לו כל טוב ב"ה, כל מה שהוא מבקש, הקב"ה נותן לו. איך ידע שהקב"ה לא משלם לו כאן בעוה"ז כדי להענישו לעוה"ב.

והרי הוא התפלל על זה, והקב"ה קיבל תפילתו והשפיע לו חסדים, וכי בעבור זה ינכו לו עוה"ב?

איך אפשר להחזיר להקב"ה הכרת הטוב על כל ההשפעות הטובות שהוא משפיע עלינו?

אומרים הרבה תהלים, בספר תהלים יש הרבה הודאות. כשמגיע פסוק של הודאה יכפול וישלש כמה פעמים אותו הפסוק. וכן בפסוקים של שפיכת הלב, יאמרו כמה פעמים.

ספר התהלים הוא רכוש נפלא להחזיק עצמו באידישקייט, הן לעצמו והן לחזק אחרים באידישקייט.

אשרינו מה טוב חלקינו שיש לנו תורה וצריך להיות בשמחה על זה, וכן להיות מקושר זה עם זה באהבת ישראל, כשיש אהבת ישראל יש לאדם כל המצוות של כל ישראל, פשוטו כמשמעו. ולכן יש לעזור זה לזה, ולהסתכל אחד על השני בעין טוב, כי טוב עין הוא יבורך.

אשרינו מה טוב חלקינו. חזקו והתחדשו באידישקייט בשמחת חיים ובאהבת ישראל, כך תזכו לעוה"ז ולעוה"ב בלי שום ספק.

התורה הקדושה היא שלשלת, הקב"ה נתן את התורה למשה רבינו בסיני, ואח"כ זה עבר לדור השני, הדור השני העביר את התורה לדור השלישי, וכל מי שנכלל בשלשלת הזאת שהוא מקבל את התורה מההורים שלו ואח"כ הוא מוסר את זה לבנים ולתלמידים, הרי הוא חלק מהשלשלת של התורה, ועי"ז יש לו כל הברכות וכל הישועות.

כי זהו עצם הדרך שצריך להעביר את התורה מאחד לשני, לולא כן, מתבטלת התורה ח"ו. וכל אחד העומד לקבל היטב את התורה כראוי, ולהעביר אח"כ את התורה לדור שלאחריו, עי"ז הוא זוכה להמצוות של כולם, המצוות שהיו ושעתידים להיות, כי הוא חלק מהשלשלת הקדושה.

זה מה שנתן לנו הבורא הגדול את התורה בסיני, על מנת שהתורה תתמשך הלאה מדור לדור.

אשריכם שאתם זוכים לקבל את התורה, ותמשיכו להעביר את התורה לבניכם ולתלמידים, ללמד את האמונה הקדושה, ולהורות איך ללמוד פסוק חומש ואיך ללמוד דף גמרא, להעביר את זה לדור החדש, ועי"ז יש לכם את הזכות של כל המצוות, הן מה שהיו והן מה שעתידים להיות. זהו רצון הבורא מקבלת התורה עד כל הדורות, כל מי שהוא חלק מהשלשלת יש לו חלק בכל המצוות.

חזקו ואמצו לקבל את התורה מההורים וממי שאתם לומדים מהם את התורה, ותשתדלו להעביר את זה לדור החדש, איך ללמוד הלכות עם גישמאק, ולקיים אותם.

כמו כן יש לדבר מצדיקים, כי כשמדברים מצדיקים זה נותן חשק לאידישקייט וזה פועל פעולה גדולה.

היה 'מלמד' בחיי עולם שבכל יום שיש היה מספר סיפורי צדיקים, והעיד אחד שכל היהדות שלו הוא מאלו המעשיות של הצדיקים שסיפר המלמד, שהיה מאריך לספר איך כל אחד מהצדיקים היה עובד את השי"ת כפי דרכו.

ויחי יעקב

מי שמטטר ומזכך את עצמו בקדושת הברית, והוא נקי מחטא, הוא נקרא "איש חיי". וזה סוד "יעקב אבינו לא מת" (תענית ה:). - כי הוא היה איש תם (היפך מת) שלא נפגם מעולם. וכן רבינו הקדוש, הוא התנא האלקי רבי יהודה הנשיא, היה בסוד נשמת יעקב אבינו כמובא (ס' הגלגלים פרק מ"א ובליקוטי הש"ס אבות פ"ב ד' נ'), ומובא (בסדר הדורות בשם מגלה עמוקות) ש"הנשיא" ר"ת היה ג"צוץ של יעקב אבינו. לכן הוא מוכתר בתואר "קדוש" גם בתקופה הנעלה מאד בעם ישראל, תקופת התנאים.

ולכן מובא על רבינו הקדוש שהיה בא אחר הסתלקותו לביתו בכל ליל שבת, ומתגלה לפניהם בבגדי חמודות שהיה נוהג ללבוש בשבת קודש בעודו בחיים חיותו, והיה מוציא את בני ביתו בקדושת היום, ולא כשאר מתים החופשים מן המצוות (עיין בכתובות דף ק"ג. ובגליון הש"ס שם בשם ספר חסידים). והענין בזה הוא כנאמר לעיל על יעקב אבינו ע"ה, והיינו שגם מיתתו לא היתה בסוג מיתת סתם בני אדם, כי אם כעין המובא ברש"י (תענית ה:). על שאלת חז"ל על האמור שיעקב אבינו לא מת - "וכי בחינם ספרו ספדיא וחנטו חנטיא", ופירש רש"י: "סבורים היו שמת". כי אין מיתתם אלא כלפינו. ואליבא דאמת מי שנקי וטהור בענין זה אין שייך בו מיתה כלל אלא הוא חי לעולם [ומובא כמדומה בספר חסד לאברהם בסוד צדיקים אלו למה הם נקברים - כדי להעלות ולהחיות בזכותם את המתים] כעין המובא במדרש רבה (דברים ב' ט') אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, אם אתה נקבר כאן אצליהם [במדבר], הם באים עמך.

(לקט אמרים ח"ב, עמוד קו)

בחרבי ובקשת

על הפסוק שאמר יעקב אבינו; "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי", מובא בגמרא (ב"ב קכ"ג) וברש"י ש"אמורי הוא עשוי הנקרא אמורי שעשה מעשה אמורי, כלומר שהתחזקו הנפלאה שעשו נצרכה למכור לי את הבכורה, נתגלגלה לידי על ידי תפילה ובקשה. כי דבר שבא להאדם ע"י תפילה היא שייכת לו לגמרי, וגם אין כל כך מקטרגים עליה, כי זה שייך לו בצדק, ע"י שהתפלל והתחנן עבורה.

(דרדך כוכב, תי"ב שיעור א)

אלקים חשבה לטובה

יש להתבונן שמה שעובר על האדם, הן בעטיו של הזולת או מעצמו, ממאורעות הנראות קשות ורעות בעיניו והם נראות כחסרון, אבל אלקים חשבה לטובה, ואם יזכה האדם אזי אדרבה אותן רעות ומשברים שעוברים עליו, הם מעלות גדולות עבורו, ודייקא מכך נעשים תיקוני האדם ומכך הוא מתעלה ומתרומם, והחסרון הופך למעלה, והמעבר הקשה שעובר בו האדם, אינו אלא כהכנה לטוב.

וכן מובא על הפסוק "והאלקים ניסה את אברהם", שעל ידי נסיון שבא על האדם אם לא יעמוד בו, יוכל ח"ו להתדרדר מטה מטה עד שאול תחתיה, אולם אם יהיה ה' בעזרו, יוכל על ידי הנסיון להתרומם ולהתעלות, כי נסיון הוא מלשון "נס", 'הרימו נס' - מלשון הרמה.

ונכתב בספר, ח"א, מאמר ג

יבחרת בחיים

אלא מזה נמצינו למדים שיש העלמה גדולה כל כך בעולם, שאפשר לדמות על 'מות' שהוא 'חיים'! שיכול האדם לחשוב על 'רע בעיני ה' שהוא 'טוב', כזה מין העלמה שורר בעולם!

איזה חילוף

פעם פתחתי את הספר 'נשמת חיים' לרבי מנשה בן ישראל [בעל השומר אמונים זצ"ל מביא כש-שבע סיפורים על 'דיבוקים' שהוא מביא בספרו ממה שהיו, עם חתימות של גדולי הדור שהיו שם בשעת מעשה], ונפתח לי בביאור פסוק הנ"ל 'ובחרת בחיים' וזה תוכן דבריו: התבונן ותבין מהו 'ובחרת בחיים'? היתכן שהכוונה על חיים גשמיים? תחיה עוד עשר-עשרים שנה בעולם הזה? הרי גם גויים חיים עלי אדמות תשעים שנה, וכי על זה כיון הפסוק באמרו 'ובחרת בחיים'? וכי עדיין ספק יש בליבך על איזה חיים מדברים? מעל כל ספק שהכוונה על חיים נצחיים!

ותשב בפתח עיניים

האלשיך הקדוש אומר על הפסוק שכתוב אצל תמר (בראשית לח, יג-יד) "ויגד לתמר לאמר הנה חמך עולה וגו' ותשב בפתח עיניים", הכוונה שבא נביא מבית מדרשו של שם ועבר ואמר לה בשם ה' 'ויגד לתמר לאמר הנה חמך עולה' שיהודה עולה כעת מדריגות גבוהות מאוד ואפשר להתחיל להוריד נשמת משיח! ועל זה ממשיך הכתוב לאמר: 'ותשב בפתח עיניים', כי כאשר הולכים לעבור עבירה הולכים 'בסתמו עיניים' - בעיניים עצומות כצאן לטבח רחמנא ליצלן, אך כאשר הולכים לעשות מצוה בשם ה', לקיים ציווי השי"ת, אז הולכים בעיניים מגולות ומאירות!

ביהודה נתלכש מלאך גבריאל בעצמו שהיה בבחינת מלאך אלקים, כל מה שנעשה היה ע"י מלאך גבריאל בעצמו! ולמעשה היה זה היוזם העליון והגבוה ביותר! הערימו על הסטרא אחרא שלא יקסרג שהוא מעשה קדושה, אמנם האמת הוא כמו שכתוב בתורה (בראשית לח, כ"ב) "לא היתה בזה קדשה"! היה זה מעשה של קודש קדשים!

כאשר האדם פורק עול רחמנא ליצלן הוא חושב בעצמו שיש לו עולם מאיר וחיים מאושרים, הוא יכול לעשות ככל העולה על רוחו - הוא מתהלך ב'סתמו דעיניו'! הוא טועה טעות חמורה ביותר! טעות חמורה ומרה ביותר! הוא נכנס ומעמיק את עצמו בשאל תחתיות - הוא יורד ושוקע לעמקי השאול! ומי יודע מתי יוכל לצאת משם?!

"קדושה" הוא 'פתיחו דעיניו'! ו"טומאה" הוא 'סתמו דעיניו'! צריך להיזהר לא לטעות!

ופחיתות, וכך עמד בקדושתו הגדולה למשך ארבעים שנה, עד שהמלכה בעצמה הודתה ואמרה לו שהוא 'איש אלקים' ואינו שייך לכאן, ושחררה אותו.

חיבור או ניתוק

"אוהבי ה' שנאו רע". אהבת ה' ודביקות בה' יתברך יחד עם 'רע בעיני ה' הן המה תרי הפכים בתכלית בתכלית! אהבת ה' היא דביקות 'ותאם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"! אהבת ה' היא חיים! רביה"ק אומר (ראה ליקו"מ קמא ס"א אות יא): 'חיים נצחיים הם רק להשי"ת כי הוא חי לנצח, ומי שנכלל בשרשו

מהו "ובחרת בחיים"? היתכן שהכוונה על חיים גשמיים? תחיה עוד עשר-עשרים שנה בעולם הזה? הרי גם גויים חיים עלי אדמות תשעים שנה, וכי על זה כיון הפסוק באמרו "ובחרת בחיים"? וכי עדיין ספק יש בליבך על איזה חיים מדברים?!

דהיינו בו יתברך הוא גם כן חי לנצח, ולזה זוכים ע"י קדושה!

ואילו הפגם הידוע הוא "ניתוק"! על ידו מתנתקים מ'חי החיים'! "את בריתי הפר" (בראשית יו, י"ד), מנתקים את הקשר שיש עם השי"ת, מתדבקים ברמ"ח אברים ושס"ג גידים לסטרא דמותא, לשידין ולילין רחמנא ליצלן!

חיים או מיתה

החזון איש זי"ע היה אומר: מה שאצל הסטרא אחרא נקרא 'חיים' הוא אצלנו 'כרת ומיתה'!

הכתוב אומר (דברים ל, ט"ו) "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע וגו' ובחרת בחיים", לכאורה מאי קא משמע לך? הרי מילתא דפשיטא היא: 'טוב' מול 'רע', 'חיים' מול 'מות', מי פתי יבחר ברע ובמות כאשר ביכלתו לבחור בטוב ובחיים??

מהו טוב?

אנו נמצאים בעולם של העלמה גדולה, עולם של שכחה, ובקל יכול האדם לשכוח את הדברים העיקריים אשר עליהם ירדנו להאי עלמא.

הכתוב אומר (תהלים צו), "אוהבי ה' שנאו רע" - מה הכוונה 'רע'? דבר זה מפורש בתורה (בראשית לח, י) "רע בעיני ה'", ואיתא בזהר הקדוש (בראשית דף נו ע"א) שתיבת 'רע' לא מצינו בשום מקום אחר רק על עוון זה, ובנח שהיה "איש צדיק" ושומר מאותו עוון כתוב עליו (בראשית ו, ח) "ונח מצא חן בעיני ה'". ועל זה הדרך אמרו עוד בזה"ק (שמות דף יא:) על הפסוק (ישעיה ג, י) "אמרו צדיק כי טוב"; 'מאן צדיק, מאן דנטייר ברית!', וזהו "טוב"! הוא ההיפך מ"רע" והרי הוא 'טוב בעיני' והוא 'חן בעיני ה'!

אצל משה רבינו כתיב (שמות ב, ב') "ותרא אותו כי טוב" ולא כתיב 'ותראהו כי טוב', דרשו חז"ל (תנחומא נח פרשה ה') 'שנולד מהול ונתמלא הבית כולו אורה', כי כאשר נתגלה קדושתו של משה רבינו אז 'נתמלא הבית כולו אורה', ובזה"ק אמרו שאורה היינו כבוד ה' וזיו השכינה שנתגלה בכוח קדושתו של משה רבינו.

אורו של משה

ועל אף שקטני ערך כמונו אין לנו השגה בכל זה, אמנם יש לומר בדרך אפשר, דאיתא בזה"ק (תצוה דף קפד) 'דלית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא!', דהיינו על כל האורות שצריכים לגלות: כבוד ה'; זיו השכינה; לחזות בנועם ה'; על כל אור יש תושך והיא הקליפה הקודמת לפרי, וצריכים לשבר את הקליפה ואת החושך ורק אח"כ זוכים לפרי והתגלות האור.

והנה עתה נולד משה רבינו ועדיין לא עסק כלל בשבירת הקליפה הקודמת לפרי וכבר 'נתמלא הבית כולו אורה', אלא יש לומר היות שמשה רבינו היה בחינת 'שת בן נח' שהיה צדיק גמור, וגם היה בחינת 'הבל', ומשה גם תיקן את מה שנה לא היה מתפלל די על דורו (ראה זוהר חדש פרשת נח), הרי היה בו גם ניצוץ של נח [ראה שער הגלגולים הקדמה ל"ד: והנה משה תחילה היה הבל בן אדם הראשון, ואח"כ נתגלגל בשת, ואח"כ בנח ואח"כ בשם בן נח], ובכן יש לומר שהכוח הטוב שנולד עמו היה מאותו כוח הקדושה שנתקדש בנח.

ולמעשה משה רבינו בעצמו עמד בקדושתו, כדאיתא במדרש (ע"י ילקוט שמעוני שמות פרשה ב' רמז קסח) שבמשך ארבעים שנה מלך משה בכוש, ומלכת כוש היתה אשה גדולה שהיתה זיווגו של משה, אך משה מגודל קדושתו לא היה יכול לרדת לדרגתה, כלפיו היתה זו ירידה

טוב עין שכזה

ב"ה יום ו' חדש חשון תשל"ב ירושלים ת"ו בב"א

וראה עד היכן מגיעים הדברים שר' אליעזר הגדול אמר (אבות ב יג) לרבו ריב"ז שזו היא המדה העיקרית והמעולה שיבור לו האדם.

...אומרים מהקצקער רבי זי"ע שהיום החופה הוא יום יקר קדוש ונשגב ומסרו אותו לילדים... ויש הרבה להשיח את הלב לפני המקום ברוך הוא ביום החופה, ובפרט על יישוב הדעת. וע"ז בעצמו יש לבקש ולהתחנן לזכות תמיד להשיח את הלב לפני הבורא ית"ש, שעי"ז זוכין ליישוב הדעת, היינו להתנהג בכל דבר ביישוב הדעת ובדעת צלולה דקדושה.

ובלקוטי הלכות מביא מוהרנ"ת שאנו רואים איך שדברי הרשות מסובבים במצוות, כגון אכילה, שצריכים מקודם ליטול הידים ומקודם לנקות ולסדר את השלחן הדומה למזבח, לעשות ברכה ולאכול בדרך ארץ וביישוב הדעת. וכן השינה, שצריכים להכין מים לנטילה ולקרות קריאת שמע, וכל זה לקדש את הרשות ואת התאוות הבהמיות עד שיהיו כולם מרכבה להקדושה, כשמתנהגים בכל הדברים הללו בדעת נכונה וביישוב הדעת, לעשות בזה רצון קונינו ובוראנו, כמובא בחובת הלבבות (שער עבדת אלקים פ"ח) "שאיין דבר הרשות בעולם, אלא או מצוה או עבירה, וכשזוכים, הכל עולה לעבודה רצויה לפני המקום וכו'".

ואסיים בברכה מכל טוב וטוב אמיני ונצחי בגוף ובנפש
כאוות נפש

יעקב מאיר בן ח' דינה

רב שלומים כבוד החתן היקר יד"ג הותיק וחסיד כש"ת ... הי"ו ושלמיה ישגא לחדא.

...הודו לה' כי טוב שזיכני לשמוע מכלולת שמחתך, ויה"ר שאוכה תמיד לשמוע מאתך ישועות וחסדים שמחים וטובים, ולשמוח בהם בטוב לב ובפנים מאירים כאשר ראוי לאיש ישראלי לשמוח בטובת חבירו.

ואי אפשר לשכוח מה שראינו מהקה"ט מאנ"ש היקרים, כמו ר' אפרים זי"ע (בעל המכתבים "עונג שבת") איך שהיה שמח כאשר היה על תנאים או חתונה וכדומה של שמחת חבירו ממש, שאין לתאר השמחה הזאת.

אני זוכר שבעת שישנתי בביתו תקופה מסוימת והיו לי נעלים קרועים בחורף כמדומה, ואחר שזכיתי שקנו לי נעלים חדשות איך שהיה שמח ע"ז שיש לי נעלים טובים; "יאנקאלע" האט שוין נייע שיד! (ליאנקאלע יש כבר נעליים חדשים) ואמר לי שהוא מכיר שהעור של הנעלים הוא טוב. והרגשתי שנתוסף לו חלק חיים משמחת הנעלים שלי.

ואין זה שום סתירה לאדם שהי' גאון ובקי נפלא בנגלה ובנסתר... כי להיות טוב-עין כזה זוכין דוקא ע"י קדושה וטהרה ותורה ועבודה, שע"י כל זה זוכין להכניע את הרע ובכללם את קליפת הרע-עין, ונתגלה הלב הטוב והטוב-עין כי בהכנעת הקליפה נתגלה הפרי.

נפשות חסידיות סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

לשועתך קיתי ה'

בירושלים בתחילת בואו לארה"ק, ויכולים לעשות ספר שלם מהנהגותיו הקדושות. גם האדמו"ר הרה"ק מזוועהיל זצ"ל אמר עליו בערך לשון כזה: 'שהוא מיחידי העולם, כך אמר לי אבי מורי שליט"א. וכמה תמימות יש במילים אלו, שאיש קדוש כמוהו ידע מתפילה ובקשה כזו (ווארף מיר נישט אוועק), ואחר כל יגיעתו בעבודת ה', ידע כי הוא עוד רחוק לגמרי, כי כשיעץ דבר זה לאחר מסתמא כבר ידע ממנו בעצמו העצה הזו.

ומובא בספר "פאר לישרים" (אות פ) ש'צדיק אחד אמר לפני הבעש"ט ז"ל, אני טרחתי ויגעתי בעבודת השי"ת, ולבסוף לא השגתי שום דבר, כי אני הדיוט ופחות. והשיב: 'זה השגת, להיות בעיניך שפל ופחות, עכ"ל.

סיפר לי הרה"ח ר' אלי ראטה (מחסיד קמאי שבירושלים, ומשמש בקודש אצל הרה"ק ר' שלומהקע מזוועהיל זיע"א), שפעם אחת קודם שהלך לכותל המערבי, שאל את הרה"ק ר' אפרים זצ"ל (יומ"ד טז טבת), מאחר שרביה"ק אמר שבעת ההתבודדות אפילו אם יכולים לומר רק דיבור אחד לפני השי"ת, יעסוק בזה הדיבור הרבה עד שיתעורר לפרש את כל אשר בלבו וביקש מר' אפרים זיגיד לו דיבור אחד מה לבקש מהשי"ת כי לבו סתום לגמרי.

השיב לו ר"א שיאמר: רבוננו של עולם ווארף מיר נישט אוועק [רבש"ע אל תשליכני מלפניך] - רבי אפרים היה איש קדוש וגאון ועניו. היה מתארח אצלנו בעיר העתיקה

ניצוץ אחד! ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

לקבל את
ההכנעה
הקשה
והעוברת
לצורך השגת
השלוש
הטוב
והממושך

מזל טוב למו"ר הגה"צ שליט"א ולנכדו הרה"ח ר' חנינא שכטער שליט"א לרגל הולדת הבן בשעת"מ, יה"ר שיזכה להכניסו בבריתו של אביו בעתו ובזמנו ולגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט אמן.